

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

04 ביולי 2019

ת"פ 37190-09-16 מדינת ישראל נ' לביא

לפני **כבוד השופט עמית צבי גורפינקל**

המאשימה **מדינת ישראל**
ע"י ב"כ עו"ד שירי פרל

נגד

הנאשמת **איה שרה לביא**
ע"י ב"כ עו"ד שי נודל

גזר דין

הנאשמת היתה עורכת דין וניהלה משרד עורכי דין ברמת גן. במסגרת תפקידה החזיקה שישה חשבונות על שמה. הנאשמת העבירה לחשבונותיה כספים שהיו שייכים ללקוחותיה, על פי הפירוט הבא:

פרט אישום ראשון:

ביום 16.12.15 נחתם חוזה מכר לדירה בתל אביב בין המוכר מיכאל איזקסון לקונה ירון אייל. תמורת הרכישה היתה 1,820,000 ₪. הנאשמת החזיקה בנאמנות סכום של 430 אלף ₪ להבטחת תשלומי מס שבח על ידי המוכרים, ולאחר חתימת ההסכם העביר הקונה את כספי הנאמנות לחשבון נאמנות על שם המוכר בבנק מזרחי טפחות. במספר רב של מועדים לאחר מכן משכה הנאשמת סכומי כסף שונים מחשבון הנאמנות בסך כולל של 430,000 ₪, והעבירה אותם לחשבונותיה הפרטיים ללא ידיעת המוכר (המתלונן). במהלך מאי 2016 פנה המתלונן לנאשמת וביקש ממנה להחזיר לו את כספי הנאמנות, והנאשמת החזירה לו 40,000 ₪ מתוך הכספים. בגין זאת יוחסה לנאשמת עבירה של גניבה בידי מורשה לפי סעיף 393 (2) לחוק העונשין תשל"ז-1977, בגין גניבת 390,000 ₪ מהמתלונן, מתוך חשבון הנאמנות.

פרט אישום שני:

ביום 11.2.15 נחתם חוזה מכר למכירת נכס בין המוכרים חנה צבי ונעים לוי לבין הרוכשים רוזה ודוד קאופמן. תמורת המכירה היתה 4,350,000 ₪. הנאשמת מונתה להחזיק בנאמנות סכום של 600,000 ₪ לצורך תשלומי מס שבח על ידי המוכרים. ביום 3.7.15 העבירו הקונים את כספי הנאמנות בהמחאה לפקודת הנאשמת, והיא הפקידה את כספי הנאמנות לחשבון לטובת תמר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

04 ביולי 2019

ת"פ 37190-09-16 מדינת ישראל נ' לביא

מאיירס. הנאשמת שילמה 61,000 ₪ למס שבח עבור המוכרים, ולאחר מכן במספר רב של מועדים משכה סכומי כסף שונים בסך 539,000 ₪ מתוך חשבון הנאמנות, והעבירה אותם לחשבונותיה הפרטיים. בגין זאת הואשמה הנאשמת בעבירה נוספת של גניבה בידי מורשה לפי סעיף 393 (2) לחוק העונשין, זאת בגין גניבת הסך של 539,000 ₪ מרצבי ולוי.

פרט אישום שלישי:

ביום 20.5.14 נחתם חוזה מכר לנכס בירושלים בין המוכרים גורן בועז לבין הרוכשים ועקנין רחל וגבאי אברהם תמורת 2,800,000 ₪. הנאשמת קיבלה להחזיק בנאמנות סכום של 2,380,000 ₪, והפקידה את כספי הנמנות בשני חשבונות שונים האחד על שם אברהם גורן והשני על שם בועז גורן. לאחר מכן שילמה הנאשמת עבור המוכר מס שבח בסך 281,300 ₪ וכן שילמה הוצאות שמאי בסך 19,942 ₪. כמו כן העבירה למתלונן סכום של 900,000 ₪ וכן תשלומים של שכ"ט בסך 20,115 ₪ ותשלום עבור תיווך בסך 41,300 ₪.

במספר רב של מועדים בין 25.5.14 ל-1.12.15 משכה הנאשמת סכומי כסף שונים מתוך חשבון הנאמנות בסך כולל של 1,117,343 ₪ והעבירה אותם לחשבונותיה הפרטיים. בגין זאת הואשמה בעבירה נוספת של גניבה בידי מורשה בגין הסכום שמשכה.

פרט אישום רביעי:

בתאריך 9.2.16 נחתם חוזה מכר למכירת נכס בירושלים בין המוכרים דוד גרון, בועז גורן, רחל קבלירו, יניב גורן, אודליה גורן וליא גורן לבין מוריה דוייב ודניאל דוייב תמורת סכום של 950,000 ₪. הנאשמת קיבלה מהרוכשים 225,000 ₪ לצורך החזקתם בנאמנות עבור המוכרים. במספר רב של מועדים משכה הנאשמת את הסכום של 225,000 ₪ מחשבון הנאמנות והעבירה את הכספים לחשבונותיה הפרטיים ובגין זאת הואשמה בעבירה נוספת של גניבה בידי מורשה בגין הסכום שמשכה.

פרט אישום חמישי:

בתאריך 25.1.15 נחתם חוזה למכירת נכס ברמת השרון בין המוכר אריה שפיר לבין ענת ודן רימון. תמורת המכירה היא 2,687,500 ₪. הנאשמת קיבלה בנאמנות סכום של 300,000 ₪ לשם הבטחת תשלומי מס שבח עבור המוכרים והפקידה את הכספים לחשבון נאמנות. הנאשמת שילמה מס שבח בסך 54,000 ₪ ואת יתרת הכספים בחשבון הנאמנות בסך 246,000 ₪ משכה והעבירה לחשבונותיה הפרטיים. בגין זאת הואשמה בעבירה נוספת של גניבה בידי מורשה בקשר לנטילת הסכום שמשכה.

פרט אישום שישי:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

04 ביולי 2019

ת"פ 37190-09-16 מדינת ישראל נ' לביא

בחודש אוגוסט 2014 נחתם חוזה מכר למכירת נכס בתל אביב בין המוכרת תמר מאירס לבין תמר שפיר, תמורת 2,500,000 ₪. הנאשמת מונתה כנאמנת להחזקת כספי התמורה, וסוכם שתשלם את חובה של המתלוננת בסך 1,000,000 ₪ לחברת לב לבונטין. ביום 27.10.14 הועבר סכום של 750,000 ₪ מהרוכשת למתלוננת לחשבון נאמנות ולאחר מכן הועברו תשלומים בסך 1,450,000 ₪ מהקונה לחשבון הנאמנות שפתחה הנאשמת. ביום 27.7.15 שילמה הנאשמת את מחצית החוב לחברת לב לבונטין בסך 497,799 ₪ בניגוד להנחייה שקיבלה לשלם את מלוא החוב של 1,000,000 ₪, ובמספר רב של מועדים משכה סכומי כסף של 1,700,000 ₪ לחשבונותיה הפרטיים ובגין זאת הואשמה בעבירה נוספת של גניבה בידי מורשה בגין משיכת הכספים שגנבה.

פרט אישום שביעי:

בתקופה שבין 2014 לבין 2016, דיווחה הנאשמת למס הכנסה על הכנסות מעיסוקה כעורכת דין וכאמור בששת פרטי האישום הראשונים, גנבה מלקוחותיה כספים ובכך הפיקה הכנסות, כאשר בשנת 2014 הפיקה הכנסה נוספת של 1,005,343 ₪, בשנת 2015 הפיקה הכנסה נוספת של 3,035,500 ₪ ובשנת 2016 הפיקה הכנסה נוספת של 436,500 ₪. הנאשמת היתה חייבת בהגשת דוחות לפקיד השומה על הכנסותיה אולם השמיטה מתוך הדוח לשנת 2014 את הכנסותיה ממעשי הגניבה ולא כללה את ההכנסות בפנקסי החשבונות שניהלה. כאמור בפרטים הקודמים הנאשמת העבירה במירמה את הכספים שקיבלה לנאמנות לחשבונותיה הפרטיים וטענה טענות שווא בפני המתלוננים בקשר לפעולותיה בכספים ובגין זאת הואשמה בעבירות של השמטת הכנסה לפי סעיף 220 (1) לפקודת מס הכנסה ושתי עבירות של מירמה ועורמה ותחבולה לפי סעיף 220 (5) לפקודת מס הכנסה. סך כל כספי הגניבה מסתכם בסכום של 4,217,343 ₪.

הנאשמת הודתה בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום המתוקן והורשעה כבר ביום 25.10.17 אולם הדיונים נדחו מעת לעת לאור רצונה של הנאשמת להחזיר לנפגעי העבירה את הכספים שגנבה מהם. בסיועם של שני אנשים טובי לב שהתגייסו לסייע לנאשמת היא החזירה עד כה סכום כולל של 2,200,000 ₪. יתרת הסכום טרם הועברה למתלוננים אף שנעשים גם בשלב זה ניסיונות להשיג את סכומי הכסף כדי לפצות את הנפגעים.

גירסת הנאשמת היא כי נקלעה למצוקה קשה לאחר הליך גירושין ארוך ומכוער שבמסגרתו התנהל הליך של משמורת על שתי בנותיה של הנאשמת, למרות שאבי הבנות שהתחתן בשנית אינו מוכן שיתגוררו אצלו, והנאשמת נכנסה לקבוצת לימוד ללימודי פילוסופיה שעל קבוצה זו נמנה, לפני שהנאשמת הצטרפה אליה אדם אחר, עו"ד במקצועו שנקלע לסכסוכים כספיים עם מיסדי הקבוצה. לטענת הנאשמת אותו אדם איים עליה כי עליה להעביר לו סכומי כסף מדי פעם שאם לא כן יפגע בבנותיה, והנאשמת חששה מפני איומיו ולכן נאלצה לגנוב כספים מלקוחותיה ולהעבירם לסוחר.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

04 ביולי 2019

ת"פ 37190-09-16 מדינת ישראל נ' לביא

יש לציין כי בין חברי קבוצת הלימוד התנהלו הליכים משפטיים שונים, ובין היתר הוגשו נגד האדם שהנאשמת טוענת ששחט אותה תלונות בגין ביצוע מעשים מיניים בחברות אחרות של הקבוצה, ולאחר ניהול הליך אזרחי נקבע כי מדובר בתלונות שווא והמתלוננות חויבו לשלם לנתבע סכומי כסף ניכרים כפיצוי על תלונת השווא.

בעקבות תלונת הנאשמת על מעשי הסחיטה, נפתחה חקירה כנגד מי שנטען ששחט אותה, אולם התיק נסגר מחוסר ראיות, ועד היום אין לנאשמת כל עדות מסייעת או ראייה אחרת שתתמוך בטענתה כי נסחטה.

הנאשמת היא עורכת דין במקצועה והסחטן לכאורה איננו איש עולם תחתון שמוכר וידוע באלימותו ואשר מטיל אימה על סביבתו. הסבירות שעורך דין מאיים על עורכת דין ברצח בנותיה, בלי שזו מתלוננת במשטרה אלא משלמת מיד סכומי כסף ניכרים במשך תקופה ממושכת, ומדובר במשיכות רבות של כספים, הינה סבירות נמוכה ביותר ועל כן לא אוכל לסמוך על גירסת הנאשמת כפי שנטענה.

במסגרת הטיעונים לעונש הוגשה חוות דעת של פסיכולוג קליני שהנאשמת הופנתה אליו בקשר לטיפול בפוסט טראומה. מסתבר שכבר מילדותה היתה הנאשמת קורבן לפגיעה גופנית ונפשית על ידי בני משפחתה, ואף שחוות הדעת מפרטת את משמעות הפגיעה של פוסט טראומה, לא מצאתי קשר בין מצב נפשי זה לבין גניבת הכספים. המומחה לא נתמנה לתת חוות דעת בקשר למצבה הנפשי של הנאשמת אלא גויס לטפל בה. חוות הדעת המתייחסת לסיפור הסחיטה מסתמכת על דבריה של הנאשמת בלבד בלי שהמומחה טרח לבדוק את גירסת הנאשמת במשטרה או חומר ראיות אחר בקשר לסחיטה ולכן אין בכך משום ראייה התומכת בגירסת הנאשמת פרט לעובדה שהיא בלבד טוענת את טענותיה.

בפני בית המשפט נשמעה עדות מרגשת של בתה בת ה-18 של הנאשמת שתיארה את החיים הקשים שעברו עליה ועל אחותה הצעירה ממנה בשלוש שנים כאשר השתיים נשלחו לפנימיות מאחר שהאב לא היה מוכן לקבלן בביתו והנאשמת לא היתה מסוגלת לטפל בהן עקב היותה במעצר בית מזה שלוש שנים.

כמו כן הוגש מכתב של הבת השנייה, הצעירה בת ה-15, כאשר שתי הבנות מתארות את הנאשמת כהורה יחיד שמהווה משענת ותמיכה להן.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

04 ביולי 2019

ת"פ 37190-09-16 מדינת ישראל נ' לביא

אין צורך להכביר במילים על חומרת העבירות שביצעה הנאשמת. בנוסף לחומרה שבעצם עבירה של גניבה, יש כאן חומרה יתרה כאשר מדובר בעורכת דין שמונתה לשמור בנאמנות כספים של לקוחותיה בגין רכישת נכסים, והיא מועלת באמון שניתן בה וגונבת את הכספים שניתנו לה בנאמנות.

יש כאן משום מעילה גסה באמון של הלקוחות, ופגיעה קשה בתדמית עורכי הדין ובמקצוע עריכת הדין, שלמרבה הצער בשנים האחרונות ירדה קרנו מאוד.

העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה, ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

בין השיקולים לחומרה יש להתחשב בצורך בהרתעת הנאשמת לפני ביצוע עבירה נוספת, אולם יש גם צורך להתחשב בהרתעת הרבים, ובעיקר ציבור עורכי הדין ומי שמונה כנאמן, מפני ביצוע עבירות מהסוג שביצעה הנאשמת.

במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בתכנון שקדם לביצוע העבירה, בנוק שהיה צפוי להיגרם ובנוק שנגרם בפועל, בסיבות שהביאו את הנאשמת לביצוע העבירה, ביכולת הנאשמת להימנע מביצוע המעשה, במצוקה נפשית של הנאשמת עקב התעללות או פגיעה על ידי נפגע העבירה.

לשיקולים לקולא יש לשקול את הפגיעה של העונש בנאשמת ובמשפחתה, בנטילת אחריות על המעשים והמאמצים שנעשו לפיצוי בגין הנזק שנגרם וכן בשיתוף הפעולה עם רשויות אכיפת החוק.

עוד יש להתחשב בנסיבות חיים קשות שהיתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה.

אינני מקבל את טענות הסניגור כי מדובר כאן בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, שכן מדובר בכמה עבירות המתייחסות למספר אירועים, כאשר כנגד כל נפגע עבירה ביצעה הנאשמת את המעשה במועדים שונים ולגבי כל אחד מהנפגעים אין מדובר במשיכה חד פעמית של הסכום שקיבלה למשמורת כנאמנת, אלא במשיכה של סכומים בפעמים רבות לגבי כל נפגע בנפרד.

בהתחשב בעובדה שהנאשמת ביצעה את מעשי הגניבה תוך שהיא משמשת כעורכת דין ומועלת בכספים שנמסרו למשמורתה כנאמנת, ובפגיעה הקשה של מעשיה בערכים החברתיים ובפגיעה קשה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

04 ביולי 2019

ת"פ 37190-09-16 מדינת ישראל נ' לביא

במקצוע עריכת הדין ובאמון הציבור במקצוע זה, יש לקבוע בגין ששת פרטי האיטום הראשונים מתחם עונש שבין 3 ל-7 שנות מאסר.

מתחם העונש בגין פרט האיטום השביעי יהיה 18-30 חודשי מאסר.

בנסיבות רגילות, אילו הוכח שהנאשמת נטלה את הכספים לשימוש עצמי לצורך רכישת נכסים או הפקת הנאות אישיות, בהתאם לרמת הענישה המתיחסת לסוג זה של עבירות שמבוצע על ידי עורכי דין המועלים באמון לקוחותיהם, היה עונשה של הנאשמת נגזר לעונש כולל של 6 שנות מאסר בפועל.

במקרה הזה, הנאשמת נטולת עבר פלילי, הודתה בעבירות שיוחסו לה וקיבלה אחריות על מעשיה. מרכז הכובד של הצורך להקל בעונש מתרכז בעובדה שהנאשמת גילתה רצון כן ואמיתי להחזיר את הכספים שגנבה, כאשר למעלה ממחצית סכום הגניבה הוחזר לנפגעים וקיים סיכוי סביר, ללא קשר לחיובה של הנאשמת בפיצוי במסגרת ההליך הפלילי, כי בסיועם של אותם שניים שנחלצו לעזור לנאשמת, במהלך התקופה הקרובה תוחזר גם יתרת הכספים לנפגעים.

השיקול של החזרת כספי הגניבה ופיצוי המתלוננים מהווה שיקול בעל משקל רב להקלה בעונש. בנסיבות שפורטו ובהתחשב בכל השיקולים המחמירים מצד אחד והמקלים מצד שני, ותוך התייחסות לעובדה שהנאשמת נתונה מזה שלוש שנים במעצר בית, אני גוזר על הנאשמת עונש כולל של 3 שנים מאסר בפועל בניכוי תקופת מעצרה מיום 16.6.16 – 27.6.16.

כמו כן אני גוזר על הנאשמת שנה מאסר על תנאי שלא תעבור תוך 3 שנים עבירה של שליחת יד ברכוש הזולת, ו-8 חודשי מאסר על תנאי שלא תעבור תוך 3 שנים עבירה בניגוד לפקודת מס הכנסה.

כחלק מהעונש יש מקום לפסוק פיצוי לטובת המתלוננים. הפיצוי המקסימלי שניתן לפסוק בגין כל מעשה עבירה הינו 258,000 ₪ עפ"י סעיף 77 לחוק העונשין.

כפי שהוזכר מקודם, הנאשמת הפקידה 2,200,000 ₪ לטובת פיצוי למתלוננים, וסכום זה חולק בהתאמה בין המתלוננים השונים. לפיכך, מתלונן שקיבל סכום כסף בגין פיצוי והיתרה המגיעה לו נמוכה מסכום של 258,000 ₪, יזוכה בסכום ההפרש שבין הסכום שקיבל כבר, לבין הסכום המקסימלי.

מתלונן שקיבל סכום נמוך מהסכום המקסימלי, אולם היתרה המגיעה לו עולה על הסכום המקסימלי, יזוכה בסכום המירבי שניתן לפסוק לזכותו, גם אם הנזק שנגרם לו עולה על הסכום המקסימלי.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

04 ביולי 2019

ת"פ 37190-09-16 מדינת ישראל נ' לביא

לאור זאת, אני מחייב את הנאשמת לשלם למתלוננים הבאים את הסכומים הבאים:

187,820 ₪.	–	למתלונן מיכאל אייזקסון (פרט אישום ראשון)
258,000 ₪.	-	למתלוננת צביה רצבי (פרט אישום שני)
258,000 ₪.	-	למתלוננים ממשפחת גורן (פרטי אישום שלישי ורביעי)
118,400 ₪.	-	למתלוננים אריאל שפיר ופולה שפיר (פרט אישום חמישי)
258,000 ₪.	-	למתלוננת תמר מאירס (פרט אישום שישי)

סכומי הפיצויים הנ"ל ישולמו למתלוננים עד 1.1.2020.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתן היום, א' בתמוז תשע"ט, 4 ביולי 2019, במעמד הצדדים.

צבי גורפינקל, שופט עמית

צבי גורפינקל, שופט עמית